

Hồi 59

Giai nhân hữu ước

Tạ Chung Tú toàn thân hồng ửng yêu kiều hít hà quỳ ngồi bên cạnh Tạ Huyền, mặt mày hớn hởi, không lý gì tới trường bối, gia tướng và người ngoài trong Vong Quan Hiên, kéo cánh tay phải của phụ thân, nũng nịu: "Cha đó, không còn nhớ tới con gái à. Cha sao về mà không thông tri sớm cho con gái, khổ cho người ta đi Tiểu Đông Sơn săn bắn, bỏ lỡ cơ hội nghênh tiếp cha nhập thành, phải phạt cha theo cạnh con một năm đó".

Cao Ngạn lập tức mắt nhắm chặt sáng rỡ, Lương Định Đô trái lại có vẻ hổ thẹn thấp kém nên cúi thấp đầu.

Nàng hiển nhiên mới vừa phi ngựa một lèo về nhà, hai má đỏ ửng, tản phát làn hơi thanh xuân tươi tắn.

Tạ Huyền lộ thần thái từ phụ yêu thương, nhin không được giơ tay tát nhẹ bờ má khả ái của nàng, mặt mày vui vẻ mà lại làm ra đáng trách móc: "Tú nhi ngươi cứ thích nhiệt náo như con nít, còn không mau thỉnh an hỏi thăm gia gia kìa? Cha còn muốn giới thiệu cho con biết ba vị quý khách nữa".

Tạ Chung Tú chen tới bên Tạ Huyền, như một em bé cần được nâng niu chịu đựng, đẹp mê hồn khôn tả, trước nhìn Tạ An gọi một tiếng "gia gia", rồi quay sang thỉnh an bọn Tạ Thạch, cuối cùng mục quang lướt qua bọn Yến Phi ba người, nở nụ hàm tiếu: "Đã gặp từ trước rồi".

Tiếp đó chỉ Cao Ngạn, nhần nhần cái mũi nhỏ khả ái: "Người không phải là người tốt, nhìn con gái mà nhìn không chớp mắt như vậy".

Cao Ngạn nhất thời bị nàng nói không có chỗ chui trốn, mặt đỏ bừng lên, tay chân lạng lạng.

Ài cũng không tưởng được nàng lại chỉ thẳng Cao Ngạn, may là nàng có hé một nụ cười phá phách khi nói, tỏ ra chỉ là điều ác trả đũa cái tội Cao Ngạn vô lễ, cho dù Cao Ngạn biến thành mục tiêu cũng chỉ cảm thấy mắc cỡ chứ không thật sự thấy nhục khó chịu được.

Tạ Thạch lắc đầu than: "Huyền diệt người phải quản giáo đứa con gái điêu ngoa của người cho tốt đó, sao lại thất lễ với khách nhân như vậy?".

Tạ An tỏ ra cứng chiu đứa cháu gái cực kỳ, vui vẻ cười nói: "Cao công tử chân tình chân tính, Tú nhi vì vậy mới dám kiêu ngạo".

Tạ Đạo Uẩn la: "Tú nhi qua bên ta, không được quấy phá cha".

Tạ Chung Tú lắc đầu quây quây, ai cũng thấy được nàng ta tuyệt không chịu rời khỏi cha nửa bước.

Tạ Đạo Uẩn cười khổ: "Trước mặt khách nhân, còn làm ra vẻ một đứa bé hư hỏng không lớn nổi, còn ra thể thống gì nữa?".

Yến Phi bị lời thán oán dịu dàng có chút bất lực của nàng làm nhớ tới hồi ức thân thiết về mẹ, trong lòng trào dâng tư vị trăm bề, thương cảm rối bời. Một mặt chàng cảm nhận được tình thân ấp áp giữa những thành viên của vọng tộc trứ danh nhất thiên hạ, mặt khác liên tưởng đến sự tàn phá và xung kích đối với Tạ gia dưới hình thế hiểm ác hiện nay, chàng lại biết Tạ Huyền vì vết thương chồng chất, sợ rằng quả như sở liệu của Tạ An, không qua được cửa ải "thập toàn tướng cách" cực thịnh mà vong.

Lưu Dụ lần đầu gặp Tạ Chung Tú, sinh ra cảm giác tươi đẹp kỳ lạ. So với Yêu hậu Thanh Thị điêu độc giáo hoạt, Tạ Chung Tú giống như một đoá thu cúc điểm lệ thanh tao còn e ấp chưa nở, thuần khiết như một tờ giấy trắng chưa từng thấm mực, chỉ không biết con trai nhà ai có cái may mắn có thể viết những lời văn mỹ lệ của sinh mệnh trên tờ giấy trắng đó, mình đương nhiên cố nghĩ tới cũng không dám nghĩ, vì bất luận Tạ Huyền xem trọng hấn cỡ nào, nhưng gia thế nhà cao cửa rộng cứ như cách xa núi cao sông rộng, cả việc ngồi ở đây hiện giờ cũng là ngoại lệ trong ngoại lệ, đừng nói gì là chuyện cưới gả.

Cao Ngạn cuối cùng đã hồi phục lại: "Tội bất kính của Cao Ngạn trước đây, xin tiểu thư tha thứ".

Mục quang của Tạ Chung Tú dời đến chỗ Yến Phi, thấy đôi mắt của nàng bắn ra biểu tình chú ý kỹ càng, hơn có vẻ kinh ngạc, dịu dàng thốt: "Người chắc là kiếm thủ trứ danh nhất ở Biên Hoang Tập, 'Hoang Kiếm' Yến Phi, người ta đã sớm nghe nói tới rồi".

Yến Phi ngậy người: "Hoang Kiếm? Ta chưa từng nghe qua cái ngoại hiệu cổ quái đó".

Tạ Chung Tú cười khúc khích tại trường, không những đã phá không khí nghiêm túc trước đây, còn thêm vào xuân sắc sinh cơ vô hạn.

Tạ An mỉm cười: "Ba vị đừng thấy lạ, gia phong bọn ta luôn luôn như vậy, không câu nệ lễ tục".

Lưu Dự nhìn Yến Phi cười: "Lấy Hoang Kiếm để hình dung Yến huynh, không phải là xác đáng sao?".

Tạ Huyền thừa cơ giới thiệu với ái nữ: "Đây là Lưu Dự Lưu phó tướng, theo cha từ tiền tuyến trở về".

Tạ Chung Tú hướng về phía Lưu Dự khẽ gật đầu, lại nhìn cha yêu kiều thốt: "Cha ơi, con gái muốn lập tức giới thiệu với cha người bạn thân nhất của Tú nhi, nàng đang ở bên ngoài đợi nãy giờ, bây giờ có được không?".

Tạ Huyền không còn cách, cười khổ đáp: "Cha có thể nói không được sao?".

Tạ Chung Tú hoan hô một tiếng, búng lên chạy ra ngoài cửa hiên như một ngọn gió.

Không lâu sau nàng dắt tay một mỹ nhân thon thả đáng yêu vào trong hiên, chính là con gái của Vương Cung, Vương Đạm Chân, đẹp không thua kém Tạ Chung Tú.

So với Tạ Chung Tú, Vương Đạm Chân có mấy phần văn nhã bình tĩnh ôn nhu uyển chuyển hơn, nhưng nét điềm tĩnh lọt lạt lại làm cho người ta cảm thấy nàng ta cao không với tới được, tựa như vĩnh viễn bảo trì một khoảng cách xa với người khác không chạm được.

Tạ Chung Tú tỏ rõ tình cảm nữ nhi không chút cơ tâm, hưng phấn đến mức nhảy nhót vòng quanh, dẫn Vương Đạm Chân đến trước Tạ Huyền, kêu ngạo nói: "Đây là cha của Tú nhi. Mấy người khác Chân nhi đại khái đều đã biết rồi".

Yến Phi liếc Cao Ngạn một cái, thấy mặt mày hắn dâng lên vẻ tức giận, cúi đầu xuống, trong lòng than thầm. Một câu nói vô tâm của Tạ Chung Tú đã xúc phạm đến chỗ đau của Cao Ngạn.

Tạ Chung Tú tuy đối với bọn Yến Phi ba người thái độ không tệ, nhưng đó chỉ là sự gia giáo tu dưỡng của danh môn khuê tú đối đãi kẻ dưới. Lúc giới thiệu Vương Đạm Chân, vị danh môn khuê tú kia mắt liếc những người quen thuộc, lộ ra ý chia rẽ, hiển thị tiểu thư nàng không cần ít ra làm theo phép lịch sự mà giới thiệu với bọn ba người bọn họ và Lương Định Đô, bởi vì bọn họ không có cái tư cách đó.

Cao Ngạn là kẻ thuộc về Biên Hoang Tập, còn nói tới mình, chỉ là một thương tâm nhân lãng tích thiên nhai. Nếu nói có nhà, chắc là Đệ Nhất Lâu của Bàng Nghĩa, Tuyệt Giản Hương của y còn lôi cuốn lòng chàng hơn là bất kỳ danh lam thắng cảnh nào.

Chàng không rõ mình tại sao lại đáp ứng đề nghị của Tạ Huyền, đó là sứ mệnh gần như không thể hoàn thành. Chàng cho dù vào lúc đắc ý nhất ở Biên Hoang Tập,

cũng chưa từng nghĩ tới làm chúa tể của Biên Hoang Tập, sợ rằng cũng không có ai dám động tới cái vọng niệm đó.

Nhưng chàng lại đã đáp ứng. Thật ra là vì Tạ An, Tạ Huyền, hay là vì Hoang dân các tộc long xà hỗn tạp từ tứ phương đến Biên Hoang Tập? Hay có lẽ là Tuyết Giản Hương của Bàng Nghĩa? Hay chỉ là không muốn làm cho Tạ Đạo Uẩn thất vọng?

Bất quả tất cả không quan trọng, về đến Biên Hoang Tập rồi hãy tính, Tạ gia đâu phải muốn chàng tổ chức bang hội, làm long đầu lão đại độc bá Biên Hoang. Chàng vẫn có thể làm kẻ bàng quan hàng ngày ngồi trên Đệ Nhất Lâu uống rượu tán láo, ai quấy rối chàng liền đánh đuổi, tuy biết Biên Hoang Tập đã không còn là Biên Hoang Tập trước đây nữa, may là chàng cũng không còn là Yến Phi trước đây nữa.

"Chi Độn đại sư cầu kiến lão gia".

Lời báo cáo của lính canh cửa khiến Yến Phi đang chìm vào trầm tư sức tỉnh lại, Tạ Chung Tú và Vương Đạm Chân ngồi hai bên Tạ Huyền, chỉ cần thấy thần tình sùng mộ đối với Tạ Huyền của nàng Vương là biết Tạ Huyền là thần tượng anh hùng trong lòng nàng ta, thuần khiết là một niềm sùng kính đối với người lớn.

Tạ An cười khà khà, đứng dậy, tự mình ra nghênh đón, làm cho mọi người hoang mang đứng dậy theo.

Tạ An thông dong ra ngoài hiên, chỉ một lát sau là quay lại: "Tiểu Phi ra đây".

Yến Phi giật mình, lẽ nào Chi Độn muốn gặp chàng một mình.

oOo

Chi Độn dẫn Yến Phi đi xuyên qua một vùng rừng trúc, an tường thốt: "Ngọc Tình đã biết chuyện Yến công tử hồi phục công lực. Hơn nữa cô ta tựa hồ vì vậy mà có hứng chí muốn gặp mặt ngươi. Các người chắc có quen biết? Tội quá! Tội quá! Chi Độn vốn không nên hỏi".

Yến Phi trong lòng hiện lên đôi mắt giống như hai ngôi sao sáng chói nhất dát khảm vào bầu trời đêm đen kịt, thầm nghĩ đó mới là An Ngọc Tình thật sự, mỉm cười đáp: "Đại sư không hỏi mới không hợp lẽ thường, cũng có lẽ hợp lẽ thường không thích ứng với lẽ Thiên. Tôi và An cô nương quả thật đã từng có duyên gặp mặt, An cô nương không đề cập đến sao?".

Chi Độn vui vẻ chấp tay chữ thập: "Lời nói của Yến công tử mới là sâu xa hàm ẩn Thiền cơ, không trách An công thích cùng người đàm luận. Chi Độn đưa người đến đây thôi, ra khỏi rừng trúc quẹo trái qua một cửa bán nguyệt, người sẽ gặp Ngọc Tình. Nếu nàng ta có chỗ đắc tội, xin Yến công tử thứ lỗi".

Yến Phi nghe có hơi ngạc nhiên, lòng nghĩ vị cao tăng đức hạnh này tất cảm thấy An Ngọc Tình khó mà ở cùng cho nên mới nói vậy.

Sau khi cảm ơn, chàng tiếp tục cất bước đi tới, lòng an bình thái hòa, không biết là nhiễm lây phong nghi xuất trần của Chi Độn, hay là vì chịu ảnh hưởng của không khí phiêu dật cao thượng của vườn cây nhà họ Tạ dưới bầu trời trong lành đầy sao, tâm thần của chàng tiến vào một trạng thái tường hòa chưa từng có, nhưng muốn miêu tả cụ thể, chàng lại không có cách nào giải thích được, cảm giác có vẻ như toàn vũ trụ thần bí vô hạn đang chuyển dời theo chàng, nhưng đồng thời lại không có một chút quan hệ gì với chàng, giới tuyến phân chia giữa tồn tại và không tồn tại cũng mờ hồ hazy, quá khứ và vị lai cũng không còn tồn tại, chỉ còn dư lại giây phút trước mắt, sự tồn tại chỉ là thời gian không ngừng diễn tiến nối liền với nhau, chuyện gì khác chàng không cần lý tới nữa.

Như vậy có phải là hẹn ước với giai nhân không?

Sau khi rời khỏi Trường An, chưa có nữ tử nào có thể làm cho chàng động tâm, yêu nữ Thanh Thị đâu có khiến cho chàng động tâm, đối với Tạ Chung Tú và Vương Đạm Chân chàng cũng thấy bình thường lọt lọt, nhưng chàng luôn không quên được đôi mắt trong sáng như sao trời của An Ngọc Tình.

Hiện tại sắp có thể tương kiến với nàng, cảm giác man mác dị thường, cả như nếu nàng vẫn lãnh đạm như trước, chàng cũng không trông đợi gì, cũng không vì vậy mà đau lòng.

Bước ra khỏi đường rừng, bên trái quả có một cửa bán nguyệt, tường vách cửa vào đều dựng bằng những khối đá lớn nhỏ không đồng đều không theo quy tắc, bên trong cửa vào là bố trí đình viên, ao hồ cầu nhỏ, rất đặc sắc, u nhã sâu kín.

Yến Phi chấp tay nhàn tản đi qua cửa, bóng hình xinh đẹp của An Ngọc Tình ánh vào rèm mắt, nàng ngồi trong một tòa tiểu đình giữa ao, một cây cầu đá bắc vào đình rồi nối luôn qua bên kia bờ, vườn nhỏ không có một chút đèn đuốc, càng hiển lộ bầu trời đầy sao sâu xa vô tận.

Không biết có phải là vì sự hiện thân của nàng, Yến Phi cảm thấy toàn thân thông linh hắc, côn trùng rả rích, gió đêm phơn phớt, mùi vị riêng biệt của hoa lá cỏ cây, thanh âm dòng chảy trong khe nước nhân tạo, đủ hình đủ thức thắng cảnh, toàn thể giới tốt tươi phong phú. Lớn có trời đất vũ trụ, nhỏ có ngọn cỏ tảng đá, bản thân đủ để dẫn

dắt người ta vào thắng cảnh, làm cho người ta cảm thấy ý nghĩa sau lưng sinh mệnh, sinh tồn bản thân đã là lạc thú.

Đó là một tình huống, một tư vị xa cách đã lâu động lòng người, lôi kéo hồi ức trẻ con của chàng. Thời thơ ấu, chàng thích nhất là nhìn núi cao tận cuối thảo nguyên, mơ màng về đất trời bên kia núi, mặt đất có chốn tận cùng không? Chân trời góc biển thật ra quang cảnh ra sao? Trong tâm linh trẻ con của chàng, tất cả những gì mắt thấy đều có thể liên kết lại với mình, biến thành một thể có ý nghĩa. Đêm nay giờ phút này chàng từ một tâm trạng và một hoàn cảnh khác, hưởng thụ cảm giác sung túc ý vị thiên nhiên say lòng người đó.

An Ngọc Tình đầu đội nón tre, buông che dải lụa mỏng, nếu là người khác, đương nhiên không biết được thực hư sau dải lụa, đặc biệt là trong hoàn cảnh tối tăm không đèn đuốc như vậy, nhưng Yến Phi sau khi trải qua sự tẩy rửa của Đan kiếp lại là "thần thông quảng đại", mắt vừa quét qua, đã nhìn thấu đôi mắt đẹp thần bí khôn lường đằng sau khinh sa, chính đang nhìn chàng dò xét không chớp.

Lúc này, chàng có thể nhìn trọn ngọc dung như hoa của nàng, hoa dung thanh tú xinh đẹp trời sinh khiến cho người ta gục ngã của nàng.

Yến Phi sau khi thi lễ, ngồi xuống một cái ghế đá bên kia bàn đá, mỉm cười: "An cô nương khỏe chứ, lần từ biệt ở Biên Hoang, không tưởng được còn có cơ duyên tái kiến".

Đôi mắt đẹp sau lần lụa phủ hiện thần sắc kinh ngạc, An Ngọc Tình bình tĩnh hỏi: "Yến huynh có phải có thể nhìn xuyên khăn che mặt của ta?"

Yến Phi xin lỗi: "An cô nương xin đừng trách, ta không phải có lòng như vậy, chỉ là tự nhiên mà thôi".

An Ngọc Tình mặt mày hiện ra thần tình khổ não bất lực, khẽ than: "Ta đã muốn giết người".

Yến Phi thất thanh: "Sao vậy?"

An Ngọc Tình làm như không có gì: "Đó đương nhiên chỉ có thể nghĩ trong lòng thôi, không thể thực hành. Có lẽ ta không nên gặp người, hướng hồ người xem ra không những hoàn toàn hồi phục, hơn nữa còn hơn cả lúc trước".

Thanh âm của nàng có một vẻ đẹp trong ngần thanh thúy, vọng vào tai, không biết có phải vì sự sắc sảo của cảm quan vượt quá mức bình thường, phảng phất như róc rách bồi hồi bên tai như dòng nước buông trôi, cái truyền tải lại là sự chán ngán mệt mỏi của nàng, không còn quan tâm đến tình đời nữa.

Trực giác của Yến Phi cảm thấy nàng không muốn cột kéo quan hệ với bất kỳ sự vật gì trên nhân thế nữa, bao gồm cả bản thân chàng. Chàng không biết tại sao mình lại nhận thức được như vậy, chỉ biết ý tưởng đó không sai sót được. Nàng có vẻ giống như mình trước đây ngày nào cũng chỉ biết ngồi trong Đệ Nhất Lâu uống rượu, mất hết hy vọng đối với hiện thực, không có mục tiêu phấn đấu. Tình huống của nàng thì sao? Có phải đã nhìn thấu mọi việc? Nhưng nàng vẫn còn trẻ quá, ngày tháng huy hoàng nhất trong cuộc sống còn đang đợi nàng nắm trái.

Từ sau Trường An, Yến Phi chưa từng thử qua ý nghĩ quan tâm đến một cô gái trẻ, giờ phút này lại không khỏi xét đoán nghĩ ngợi, cả chính chàng cũng không hiểu tại sao.

An Ngọc Tình dịu giọng: "Yến huynh đang nghĩ gì vậy? Có phải ta xúc phạm đến người không?".

Yến Phi cười khổ: "Nếu ta nói trắng ra, cô nương e rằng lại có ý niệm muốn hạ thủ giết ta".

An Ngọc Tình tựa hồ sinh hứng thú, khẽ nhượng đôi mày: "Người đang có ý phá phách gì đó?".

Yến Phi tự cấm mình tham lam ngắm nghía đôi mắt thâm thúy khiến chàng quên không được, mục quang hạ xuống mặt bàn, bình tĩnh thốt: "Cô nương xin đừng hiểu lầm, ta chỉ đột nhiên sinh ra cảm xúc, nghĩ tới mình trước đây, không nhận được so sánh với cô nương".

An Ngọc Tình gật đầu: "Thì ra Yến huynh ngủ vùi trăm ngày, không ngờ xuất sơn trong một ngày, cảm giác như ngàn năm trên thế gian, cho nên coi mình trước đây là một người khác".

Yến Phi cảm thấy giọng nói của nàng đã giảm bớt ba phần lãnh đạm, thân thiết hơn. Lý giải thiện ý của nàng càng làm cho song phương gần hơn, vui vẻ thốt: "Thí dụ của cô nương rất xác đáng, ta quả là có cái cảm giác tái thế làm người. Lúc mới tỉnh dậy, ta cảm thấy mê hoặc phi thường, chuyện gì cũng đều có cảm giác hữu tâm vô lực, khó bảo trì tâm lý khư khư đường ta ta làm trước đây ở Biên Hoang Tập, phải cần có điều kiện nhất định để chi trì".

An Ngọc Tình điềm đạm nói: "Người coi ta là người nghĩ gì làm đó?".

Yến Phi sinh ra cảm giác tri tâm, đàm thoại với nàng không hao phí lực khí mà còn là một thứ hưởng thụ, mỉm cười: "Ta chỉ cảm thấy cô nương là một người độc lập đặc sắc, vượt ngoài tất cả mọi tranh quyền đoạt lợi giữa nhân thế. Đó chính là vọng tưởng trông mong mà chưa được của Yến Phi".

An Ngọc Tình thở dài: "Lý tưởng và hiện thực là hay chuyện khác biệt hoàn toàn. Người giờ phút này thấy ta ngồi ở đây, chính là đại biểu ta khó đưa thân ra ngoài sự việc. Ài! Tại sao ta lại đột nhiên nói mấy chuyện phiền não này chứ? Đêm nay ta muốn gặp mặt người là vì không an tâm, sợ vết thương của người do Nhậm Dao gây ra vẫn chưa tiêu hết độc tính, hiện tại không cần phải lo cho người nữa".

Yến Phi lòng nghĩ đang nói chuyện thân mật, sao lại bỗng muốn rút lui, liền thốt: "Tại hạ có một chuyện muốn nói, là chuyện có liên quan đến ngọc bội". Nói xong liếc nhìn nàng.

Đôi mắt của An Ngọc Tình hàn quang lấp lánh, giọng nói chuyển thành lạnh buốt, nhìn chăm chăm Yến Phi, trầm giọng: "Có phải có liên quan đến Nhậm Thanh Thị?".

Yến Phi chấn động trong lòng, thầm nghĩ Yêu hậu Thanh Thị cũng họ Nhậm, lẽ nào thật là muội tử của Nhậm Dao? Bất quá họ "Nhậm" cũng chắc là giả, cho nên vẫn rất khó nói.

Gật đầu thốt: "Có thể nói như vậy, nhưng ta chưa có thấy qua 'Tâm bội', chỉ nhìn qua hình dáng sau khi hợp lại của 'Thiên bội' và 'Địa bội'. Nếu An cô nương không phản đối, ta có thể vẽ lại, bởi vì không may bị Nhậm Thanh Thị lừa gạt, nghĩ ả thật là An cô nương, cho nên đã giao đồ tượng cho ả".

An Ngọc Tình khinh ghét nói: "Cho dù ả có hết tam bội thì sao? Đó là câu đố kỳ diệu nhất của Đạo gia bọn ta, đâu phải để cho Nhậm Dao dễ dàng khám phá. Người không cần vẽ lại đồ tượng, cha và ta căn bản không có hứng thú với kỳ bảo đó. Cái ta muốn là tính mệnh của Nhậm Thanh Thị, Tâm bội cần phải trả về cho chủ cũ".

Yến Phi chợt lo cho nàng: "Cô nương nên cẩn thận một chút".

An Ngọc Tình điềm đạm thốt: "Xem ra người đã để cho Nhậm Dao làm sợ. Đa tạ sự quan tâm của người, ta có thể hỏi Yến huynh một vấn đề không?".

Yến Phi vui vẻ đáp: "Ta còn nghĩ người không còn nhã hứng nói chuyện nữa chứ. Ta đang nghe đây, bất quá không bảo đảm có trả lời hay không. Ta vẫn còn là Hoang nhân, Hoang nhân không quen trả lời câu hỏi".

An Ngọc Tình hiện ra một nụ cười khó nhận thấy, phảng phất như trăng lú Đông sơn chiếu rọi mặt đất, giọng nói vẫn bình tĩnh, dịu dàng nói: "Người rất thẳng thắn, vậy thì ta cũng thẳng thắn, ta ít có cùng người nào ngoài cha ta nói nhiều như vậy, nguyên nhân chỉ có một, là vì người làm cho ta cảm thấy sợ, mà ta chưa từng sợ bất cứ một ai".

Yến Phi cảm thấy có hơi hụt hẫng, nếu nguyên nhân nàng chịu nói nhiều với chàng là hoàn toàn không có mục đích, vậy thì lý thú hơn nhiều. Hiện tại rõ ràng không

phải vậy, hơn nữa còn làm cho nàng cảm thấy có hơi sợ và không thoải mái, nhúu mày hỏi: "Cô nương sao lại sợ ta?".

An Ngọc Tình liếc nhìn chàng, biểu tình đó chưa từng xuất hiện qua trên gương mặt của nàng, phong vận mê hồn đến cực điểm. Bằng vào định lực của Yến Phi vẫn không khỏi áy náy động lòng, bao nhiêu thù hận tiêu tán hết. Cao Ngạn thường nói, nữ nhân nói là một đằng, làm lại là một nẻo khác... Ài! Bà mẹ ta! Sao lại nghĩ tới "Nữ tử kinh" của Cao Ngạn vậy? Lẽ nào mình có ý tưởng muốn theo đuổi nàng?

Đôi mắt đẹp thần bí của An Ngọc Tình đưa lên bầu trời đầy sao, dịu dàng thốt: "Nhưng hiện tại không còn sợ nữa, bởi vì ta đã rõ Yến Phi là người ra sao. Hi, ta có được cho phép hỏi chưa?".

Yến Phi nghiêm mặt đáp: "Mời An cô nương mở lời".

- o O o -